ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Του **Χρήστου Επαμ. Κυργιάκη**

Ποιος να το περίμενε υπουργέ μου; Είναι δυνατόν, να μην με αφήνουν να μπω στο ζωτικό μου χώρο να κάνω τη δουλειά μου; Τόσα μεταπτυχιακά, επί πληρωμή, τόσα σεμινάρια, επί πληρωμή, τόσες ώρες ατελείωτες με την οθόνη ανοιχτή και το ένα μάτι κλειστό, πώς μπορούν να απαξιώνονται; Τόσα όνειρα να υπηρετήσω. Δεν ξέρω τι, ή μάλλον ξέρω, αλλά δεν έχει σημασία. Σημασία έχει να υπηρετήσω. Υπηρεσιακή υποχρέωση υπουργέ μου. Μας το είπε προφορικά ο Μέγας Γραμματέας Αλέξανδρος, να μπουκάρουμε όπου και όταν μπορούμε. Αν χρειαστεί να είμαστε στο σχολείο από τις έξι το πρωί. Να διαλέγουμε σχολεία με δύο εισόδους για να μπαίνουμε από την δεύτερη, την πίσω είσοδο με τη βοήθεια της διεύθυνσης του σχολείου. Κι εμείς το εξελίξαμε.

Να επιλέγουμε προσεκτικά το «στόχο».

Προσοχή μην του επιτεθούμε αμέσως του «στόχου». Να του κάνουμε πρώτα ένα φιλικό τηλεφώνημα. Να τον ρωτήσουμε τι κάνει, πώς περνάει τη μέρα του. Προσοχή! Μην του θυμίσουμε το πρόσφατο παρελθόν και του έρθουν στο μυαλό τα χρόνια της αναπλήρωσης, της ξενιτιάς και της απαξίωσης.

Να του μιλήσουμε για το μέλλον. Για του μέλλον που του ανοίγεται να του μιλήσουμε. Για το μέλλον του που περνάει μέσα από αυτή την ιερή επαναλαμβανόμενη διαδικασία. Να του

εξηγήσουμε πως το μέλλον δεν είναι η μονιμότητα και η εργασιακή ασφάλεια αλλά η ανά τετραετία επανεξέταση και η εργασιακή ανασφάλεια. Αυτή θα τον ανατροφοδοτεί και θα τον κάνει καλύτερο «στόχο».

Αν δεν απαντήσει στο τηλεφώνημα, να του στείλουμε ένα ηλεκτρονικό μήνυμα και να του πούμε πόσο πολύ πιστεύουμε στην αξία και στο έργο του εκπαιδευτικού.

Να του πούμε πως γι΄αυτό γίναμε εξεταστές, για να μπορούμε να αναδεικνύουμε αυτή την αξία και αυτό το έργο.

Πρέπει να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη του «στόχου». Να πιστέψει πως «οι Γερμανοί είναι φίλοι μας», που' σαι βρε Δήμο να πάρεις μαθήματα.

Ας έχουμε μαζί μας και καμιά καραμέλα, κανένα κριτσινάκι και κυρίως μην ξεχάσουμε να καρφώσουμε στο πρόσωπο εκείνο το χαμόγελο που πρόσφατα αγοράσαμε από τον ξυλουργό, με έξοδα της υπηρεσίας.

Να πούμε στο «στόχο» ότι κι εμείς συνάδελφοι είμαστε και πρέπει να υπηρετήσουμε τον ίδιο στόχο που είναι η εργασιακή του ομηρία (του «στόχου» εννοείται).

Να του πούμε του «στόχου» πως τώρα είναι ευκαιρία, ένα ξεπέταμα και τέλειωσε. Από Σεπτέμβρη θα δυσκολέψουν τα πράγματα.

Κι αν συναντήσουμε μπροστά στις πόρτες του σχολείου τείχη εκπαιδευτικών με πανό που να φωνάζουν περίεργα και ακαταλαβίστικα αναχρονιστικά συνθήματα και να μας εμποδίζουν να μπούμε στο ζωτικό τους χώρο, να επικαλούμαστε τη δημοκρατία. Το δικαίωμα του θύτη να θέλει να χτυπήσει το «στόχο» του. Δεν θα αναφερθούμε σε ποσοστά απεργίας 95%, σε δικαστήρια για παράνομες απεργίες και τέτοια επιβαρυντικά.

Τα τείχη της αξιοπρέπειας και του αγώνα, όπως τα λένε αυτοί οι παλιοαριστεροί με τα πανό, εμείς να τα λέμε τείχη του Βερολίνου, γιατί είμαστε λίγο δεξιούληδες στις απόψεις αλλά αυτό να το δείχνουμε με δόσεις.

Αν χρειαστεί, για να μπούμε στο σχολείο θα κάνουμε πως είμαστε γονείς και πως πάμε να ρωτήσουμε για την πρόοδο των παιδιών μας.

Ακόμη και τους τεχνίτες θα κάνουμε που ήρθαν τάχαμου να φτιάξουν τους σοφάδες και τα ταβάνια που πέφτουν.

Και τους μηχανικούς που ήρθαν να ελέγξουν τη στατικότητα για σεισμούς.

Το Σεπτέμβρη θα μπορούμε να κάνουμε **και τους ιερείς** που πάνε για αγιασμό.

Μέχρι και με ελικόπτερα θα κατέβουμε σαν τον Παλαιοκώστα, αν και αυτά είναι για διαφυγή.

Ό,τι χρειαστεί θα γίνει γιατί πρέπει να υπηρετήσουμε.

Ίσως να μην υπάρχουν τότε εκπαιδευτικοί που να μην μας αφήνουν να υπηρετήσουμε.

Άλλωστε, καλοκαιράκι έρχεται, κανένας δεν μας απαγορεύει να κάνουμε όνειρα θερινής νυκτός. Ας γινόταν να ήταν πάντα καλοκαίρι, να μην ερχόταν ποτέ ο Σεπτέμβρης.

Δεν αντέχουμε άλλη ξεφτίλα...

Σ.Σ
Τα παραπάνω είναι όλα προϊόντα μυθοπλασίας και καμία σχέση δεν έχουν με την πραγματικότητα...